



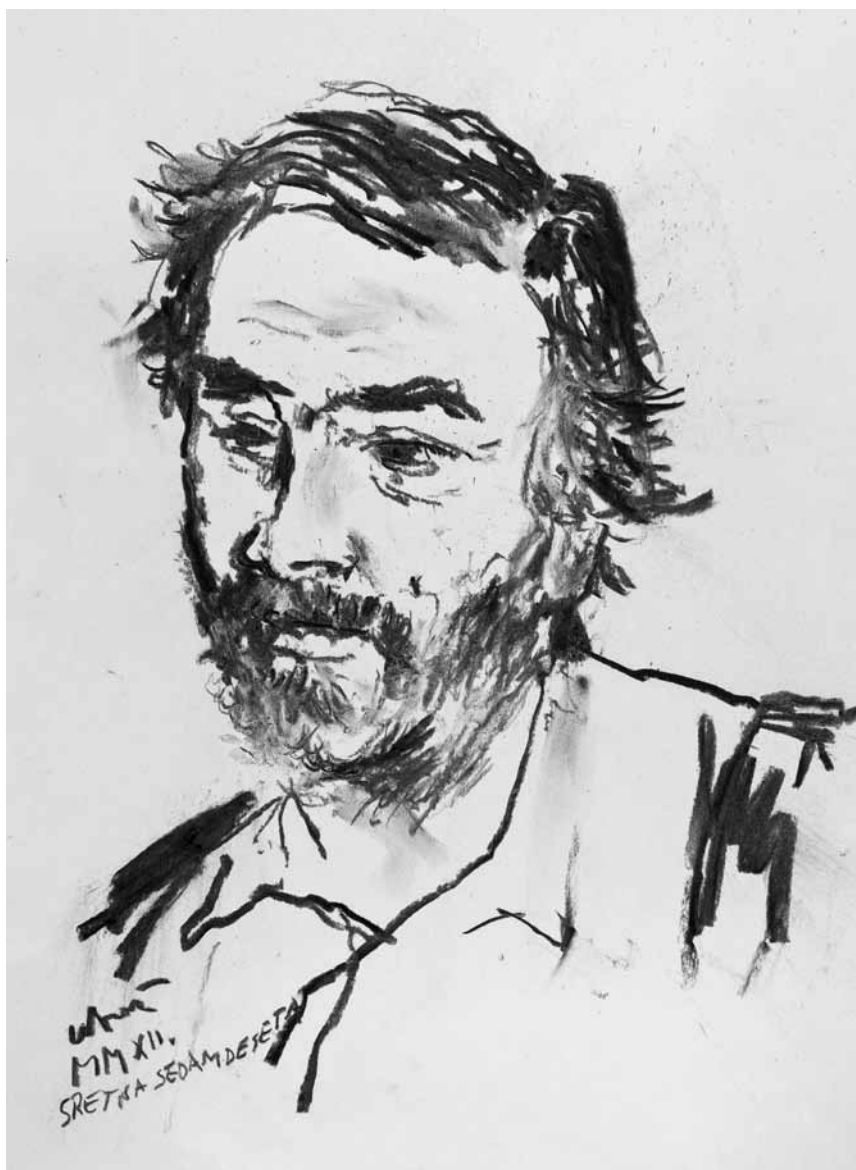
Zlatko Kauzlarić Atač

Neko naše vrijeme

Dragi moj Tonko,

umjesto onoga »ja sam mali miš, drugo ne znam niš, zdravlje i veselje...« pa sve te naše želje itd., prisjećam se s nostalgijom svih tih rođendana i druženja u Utrinama – »Utrinama materinim«, kako je znao reći naš prijatelj prof. Miljenko Stančić penjući se na treći ili peti kat Marjanovićeveg prilaza broj 1.

Kod mene na trećem katu, moraš priznati, bila je bolja situacija što se sjedalice tiče, jer ti si na petom Stančiću mogao ponuditi samo čvrsti rub kreveta, dok sam ja svoj betonski apartman ispunio podravskim gredama, gdje je nedostajala samo vinova loza. »A tek kako će se jednog dana arheolozi čudom čuditi odakle toliko drva u tom betonu«, komentirao je Miljenko moju kreaciju utrinskog stana.



I tako su prolazile godine u tim našim Utrinama, svi se privikli na grede na trećem katu, sladeći se izvrsnom Florinom kuhinjom na petom katu, ali ono što mi je najvrednije ostalo u srcu i sjećanju bile su nezaboravne i nepovnljive večeri u društvu Žeže i Mrkog, Jasne, Bebe i Pana, nezaobilaznih Tomasovića, Vinka Štrkalja i Tanaya, a povremeno navratili bi Dane i Zuppa i mnogi drugi. Mali Frane strpljivo i veselo podnosio je naše glasno smijanje i komentare na sve i svašta.

A tek odlasci Veri u Amruševu ili Igoru i Janji na Trg Republike, kamo smo se često selili... Sretah eto, neki dan, Matu Marasa pa pojeli smo sladoled u Bogovićevoj; čovjek nepromijenjen, izgled nepromijenjen usprkos svim tim diplomatskim lutanjima, prevodi i dalje te zrači svojom toplinom.

A nekih, nama bliskih i dragih, više nema. Vera se preselila na splitsko groblje, Barba na trogirsko, Tonko Šoljan na Mirogoj, a mi eto s promijenjenim adresama susrećemo se tu i tamo uz blagi osmijeh valjda zadovoljni što se još prepoznajemo, a nekad »prijateljstvo je kucalo kao živo srce«, rekao bi Keleža, »orošeno vrelinom krvotokom, magnetizirano trajnom čežnjom za dragom toplinom ljudskog daha... radosti nad knjigama, premijerama, slikama i karijerama; sve su to senzacije u glumištu koje se zove život čovjeka, a pratilac koji na ovoj predstavi dijeli s nama sve naše radosti i brige zove se prijatelj.«

Ostalo neka prekrije šutnja!

Tvoj Atač